

RIJEČ

GRAČANIČKI
GLASNIK

časopis za kulturnu
historiju

Broj 39, godina XX,
maj, 2015. [str. 170-176]

© Monos 2015

Metafizički putnik aBosanac+Pas

*Povodom smrti pjesnika Atifa Kujundžića,
(Gračanica, 25. 1. 1947.–Lukavac, 2.3.2015.
godine)*

Amir Brka

Za Atifa Kujundžića znao sam, naravno, mnogo ranije nego što smo se upoznali. Posjedovao sam i čitao njegove knjige već sredinom 80-tih godina prošloga stoljeća, jer on je i tada bio afirmiran pjesnik, iako nije tretiran kao dio onog kruga što se smatrao *najvišim* u bh. književnosti. Toj tzv. kanonskoj skupini pisaca on, zapravo, nikada nije pripadao—sve do kraja, iako je objavio čak pedesetak knjiga (!), iako mu, kad se o njemu razgovaralo, vrijednost nije osporavana. Ali, naprosto, postoje takve književne sudbine, postoje pisci koji iz nekih čudnih razloga nisu doživjeli vrednovanje kakvo im pripada. Premda je Atif decenijama “trajao” na našoj književnoj sceni—ne postoji objavljen niti jedan ozbiljniji esejistički ili književnoznanstveni tekst posvećen njegovome djelu, nema ga ni u antologijama ni u panoramama koje pretendiraju na reprezentativnost u predočavanju suvremene bh. poezije. A Atif je, kad je posrijedi književnost za odrasle, bio primarno pjesnikom. Tek s objavljivanjem knjiga namijenjenih djeci doživio je stanovitu afirmaciju, pa je uvršten u čitanke i u lektiru, a dobio je 2007. i Godišnju nagradu Društva pisaca BiH za najbolju knjigu u kategoriji za djecu i mlade. S druge strane, sam je Atif o piscima, također i o slikarima, napisao cijelu jednu biblioteku tekstova, od književnokritičkih do esejističkih, pa i cijelih knjiga—kake su one o Avdi Mujkiću na primjer.

Ne znam hoće li vrijeme koje je pred nama izmijeniti svoj odnos prema književnom opusu Atifa Kujundžića; hoće li se naša kritika, akademska ili bilo koja od svih što kod nas kako-tako postoje, osjetiti odgovornom da iz svega što je Atif objavio derivira ono najvrednije i

da, na primjer, sačini jedan reprezentativan izbor njegovoga pjesništva—sa pripadajućim znanstvenim aparatom. Barem to. Ali nije mi to ovdje posebno ni važno, ili, barem, nije najvažnije u ovom momentu. Želja mi je, naime, da sada, kad se Atifov krug u 68. godini njegova života zauvijek zatvorio, zabilježim na početku ponešto iz svojih ličnih odnosa s njime, a potom i iz onoga što je njegova veza s Tešnjem—koja se tako intenzivno i produktivno uspostavila upravo zbog našega dugogodišnjeg prijateljstva. Zatim, kao najznačajnije, i jednu ličnu opservaciju o neobičnom životnom udesu ovog pjesnika.

U zimske dane s početka 1998. održavala se u Bugojnu godišnja sjednica skupštine “Preporoda”, pa iako ja nisam bio ni u kakvoj ulozi u BZK—pozvao me tadašnji predsjednik Zajednice dr. Šaćir Filandra da dođem radi razmjene iskustava u djelovanju u kulturi u tom poratnom periodu. Tu smo se Atif i ja sreli prvi put, i odmah smo se zagrlili kao stari znanci, što po knjigama, njegovim prvenstveno, zapravo i jesmo bili. Hotel *Kalin*, u kojem se održavala sjednica i u kojem smo konačili, nije imao grijanje, a studen je bila tako žestoka da smo Nesuh Dizdarević i ja u zoru, bez pozdrava s bilo kime, krenuli ka Tešnju, iako je bilo predviđeno da i mi ostanemo još jedan dan i noć.

Odmah smo uspostavili suradnju, pa su, zahvaljujući Atifovom posredovanju, u maju i junu tē godine u Centru za kulturu i obrazovanje Tešanj (CKO) održane izložbe umjetnika Nijaza Omerovića iz Gračanice i Rahmana Šabanovića iz Živinica. A potom mi se Atif javio s pitanjem jesam li zainteresiran da u gračaničkom BKC-u bude održano moje pjesničko veče... I bilo je. U to vrijeme u Tešnju je boravio Vojislav Vujanović koji je u našem pozorištu režirao *Pomrčinu krvi* Ahmeda Muradbegovića, pa je, uz Atifa, o mojoj poeziji u Gračanici govorio i on, a pjesme je sa mnom čitao prijatelj i glumac Suad Livnjak. Atif je napisao esej koji je naknadno i objavljen u mostarskom časopisu

Kabes, i od tada je o mojim knjigama objavljen pozamašan broj njegovih tekstova—sve do posljednje: prošle godine Atif je na portalu bijeljinske BZK “Preporod” objavio prikaz moje *Crne sveske*. A 2002. godine dobio sam od Atifa još jedno istinsko čudo, u književnosti jedinstveno. Godinu ranije, naime, objavljena je u SPKD “Prosvjeta” u Sarajevu moja knjiga—izbor od 100 pjesama, a Atif je potom napisao svojih 100 kao odgovore, kao “replike” na moje pjesme, i objavio je knjigu *Epistola i pergament*. U uvodnoj poruci Atif piše: “Amire, dragi prijatelju i pjesniče, pet mjeseci već vraćam se tvojoj knjizi *Na pergameni lica*. Izvrсна je. Odjek tvojih pjesama u sebi pokušavam zabilježiti, bez namjere da te natpjevavam ili nadopisujem. Tek s nijetom da svoju ozračnost tvojom poezijom, duhom i dobrotom označim zapisujući misao i stih, pisao sam što slijedi. Mnijem, uspio sam dijelom, mada dogadalo se i otimalo svašta, tvoje pjesme posebice. Neuspjeh ne krijem, dokaze ti šaljem. Obasjan utemeljenošću tvoje poetike, pomjeren ljepotom tvoga pjesničkog umijeća, široko i natenane, nasamo i lijepo, kako to samo knjiga omogućuje, vodio sam duge razgovore sa tobom. Hvala za pruženu priliku. Poštuje te i voli tvoj brat Atif.”

Pisao sam i govorio na promocijama i ja o njegovim knjigama, a naše je prijateljstvo svih ovih godina bilo neupitno, čvrsto, i nije se zadržavalo samo na uzajamnoj književnoj recepciji nego je posljedomalo i vrlo frekventnom i produktivnom Atifovom vezanošću za kulturna, prvenstveno književna i likovna zbivanja u Tešnju, a dom toj vezi bio je, dakako, u Centru za kulturu i obrazovanje. Zastali smo Atif i ja nad tim 2003. godine i rekapitulirali šta imamo od njega o tešanjskim temama, objavljeno ili neobjavljeno. Tako se uspostavila njegova knjiga *Tešanj između nas*—koja je te godine publikovana u izdanju CKO, a koja donosi 15 Atifovih tekstova. O knjizi je, u njoj samoj, Atif zapisao kako ona, “kao i milje čiji je proizvod, samo želi biti dio kontinuiteta kojim smo opstajali u prostoru i

vremenu (...) jer Tešnju je dato da i sociološki gledano stalno funkcionira kao duhovno i kulturno djelatno i živ *urbani prostor* koji se otima svakoj recepciji”, a u pogovoru je V. Vujanović, poentirajući, istaknuo: “To je pokušaj zbiranja kamenčića u čijem se odsjaju zrcali duhovna komponenta Tešnja i njen intelektualni potencijal. Takvih knjiga nemamo u našoj sredini, i u tome se ogleda njena zanimljivost i opravdanje da se nađe pred čitaocem.” Bila je to knjiga kojom smo obilježili i izdavački jubilej CKO, jer je bila 70-ta u nizu. Ova Atifova knjiga nadahnula je Huseina Galijaševića da na njevoj promociji u Tešnju 17. 1. 2004. godine kaže i sljedeće: “Knjiga kao pojava iščekivanja sljedećeg koraka imala je i svoje prethodne korice, i one prije njih, pa tako nastaje osobenost Tešnja. On korača. Uvijek sam se pitao, pa i danas se pitam—kako uspijeva. Tešanj je uvijek u opasnosti, jer ga iznova vuku centripetalne sile bliže crnoj rupi, onako kao kod kosmičke spirale. A on se uvijek izbori svojim duhom za ravnotežu. Ponesu ga i čuvaju ga oni što su opstali među ovim koricama i oni koji će biti u nekim drugim koricama.”

U cijelom poratnom periodu živio je Atif Kujundžić bez sigurnih prihoda, pa se snalazio kako je umio. A umio je jedino to što jest bio: književnik. U ovakvoj svojoj egzistencijalnoj situaciji, utemeljio je izdavačku firmu NIK “Kujundžić” u kojoj je uglavnom objavljivao kojekakve amatere što su mu uz rukopis donosili i novac za produkciju... Bio je Atif prisiljen da svoj književni dar i znanje, kao i svoj ljudski i spisateljski dignitet, izlaže devalviranju i na druge načine, pa je, tako, pisao pozitivne recenzije i afirmativno govorio na promocijama publikacija za koje je znao da su posve bezvrijedne. Međutim, kad je kazivao o istinskim umjetničkim djelima, blistala je lucidnost Atifa Kujundžića, a kad je to činio “po narudžbi”—slágo je opća mjesta, trivijalije što su korespondirale sa banalijama o kojima je govorio.

Povremeno je tako činio i u Tešnju, jer su ga pozivali oni koji su ga sretali i upoznali u programima CKO, a bilo mu je jasno da ja to principijelno i apriorno ne prihvaćam, bez obzira na sve okolnosti bilo kakve naravi, i da je to postalo razlogom što sam ga sve rjeđe zvao da se pojavi u programima CKO. Rekao mi je jednom: “Znam, i razumijem, oprostite, moram...” Ništa se ni zbog ovoga nije mijenjalo u našem prijateljstvu, što potvrđuje i sljedeći odlomak iz pisma koje mi je poslao nakon što sam početkom 2014. godine podnio ostavku na funkciju Predsjednika Društva pisaca Bosne i Hercegovine: “...Nažalost, nisam znao kako stoje stvari. Dovraga DP BiH, ali tebe ne dam nikome. Pouzdano, razumijem u većem dijelu tvoje pisano obrazloženje i navode. Nemam riječi. Gubimo bitku za bitkom. O podlosti brojnih ne možemo reći niti riječ. Hvala što si odlučio svoju ostavku poslati i meni. Svako dobro i najbolje želim tebi i tvojima...”

Ja sam, dakle, ustrajavao u stajalištu da se ni u kakvim životnim okolnostima ne mogu praviti ustupci u kvaliteti, jer se oni obavezno ispostave kao čin protiv vlastite savjesti, protiv ličnoga ljudskog i profesionalnog integriteta. Ipak, jesam, jednom sam popustio, i, evo, neka ovo bude prilika da iskažem svoj beskrajni stid zbog toga što sam dopustio da u izdanju CKO 2006. godine bude objavljena jedna vrlo štetna, sramotna knjiga. Tu bruku sâm sebi nikada neću moći oprostiti, i nikakvog značaja u tome nema što su me, da bi knjiga izišla, zvali s raznih uticajnih strana, pa čak i tadašnji Premijer ZDK, niti što je pritisak na pomoćnika Ministra za kulturu u Vladi ZDK vršio predsjednik tada u Kantonu vladajuće stranke kako bi ovaj, kao moj prijatelj, izvršio uticaj na mene. Naprotiv, to je razlog više za moju samoosudu. A ako u tome što se tada zbilo ima nešto dobro—onda je ono isključivo u činjenici da sam i iskustveno spoznao kako se pristanak na ovakvo rušenje kriterija ne može činiti bez teških

konzekvenci u čovjekovom odnosu sa samim sobom: samourušavanje je neizbježno.

Smrt je momenat zatvaranja kruga, ali ona uvijek donosi i novu, drukčiju svjetlost na život čovjeka koji je umro, jer se činjenice više ne mjere onako kako se poimaju dok život traje. U ovom smislu, i odlazak Atifa Kujundžića omogućuje da se, na osviješten način, u mome razumijevanju poredaju neke bitne kontradikcije iz njegove biografije koje, dok je Atif bio živ, nisam mogao shvatiti, ili to barem nisam uspijevao onako kako mi se jasno ukazuje sada–dok razmišljam o dragom prijatelju kojeg odnedavno više nema. To je ono što bih mogao označiti svojevrsnim *amplitudama* u Atifovim stavovima koje je javno iskazivao. Nisam, na primjer, razumijevao kako je moguće da isti čovjek kao pjesnik objavi sonetnu zbirku o sedam sekretara SKOJ-a, a da potom bude neko ko će svoje tekstove, i one pjesničke, potpisivati datumima iz hidžretskega kalendara, pa da, opet, koju godinu potom, ti njegovi datumi ovako započinju: *anno domini...* Ili: kako je moguće da taj pjesnik vrlo apodiktično prije 17-18 godina u medijima daje podršku Nedžad u Ibrišimoviću u inicijativi za osnivanje nacionalnog bošnjačkog PEN-a, a da unazad 2-3 godine uz svoje ime insistira na nacionalnoj odredbi *Bosanac*, pa čak i u pretpopisno vrijeme kad je to doživljavano maltene kao izdaja bošnjačke etnije... Mogao bih nizati još mnoštvo ovakih krajnosti što se uzajamno isključuju, ali dodat ću samo još ono najvažnije: kako razumjeti to što se Atif u svojim tekstovima svake vrste više od 20 godina pozivao na Božiji apsolut, eksplicite insistirajući na *Njemu, Njegovoj Jednoći, Jedinom, Svemoćnom, Uzvišenom...*, a da, o končini, odabere ateističku sahranu–kakva je i obavljena na gradskom groblju u Lukavcu, gradu u kojem je decenijama i živio...?

Pa, gledajući sada cjelinu, počinjem razumijevati da bi se udes Atifa Kujundžića u velikoj mjeri mogao označiti egzemplarnim za ogromnu, neizbrojivu skupinu ljudi u BiH

koji su sa epohalnim promjenama izgubili tlo pod nogama. Atif je, naime, u književnost ušao pjesničkom knjigom *Lira u predgrađu* 1976. godine–kao metalski radnik, uposlenik tuzlanske Livnice čelika. I eto izvrsne, za društvene proklamacije ondašnjega režima savršene *ilustracije* temeljne, “demistificirajuće” paradigme: *radnik je i pjesnik!*

Trajalo je to dalje tako sve do posljednje decenije 20. stoljeća–koja je donijela posvećenašnje rušenje postulata u kojima, sa kojima i na kojima je (i) Atif živio, zatim i agresiju na BiH i užasna stradanja naroda kojemu je pripadao. A paralelno s tim usustavljao se i novi društveni vrijednosni sklop, sa svojim ideologemama i mitemama, radikalno suprotstavljenim onima koje su upravo otišle u povijesnu ropotarnicu. Generacija se našla na brisanome prostoru, sa naznakama novih orijentira koji su na pustopoljini uspostavljali svoju društvenu aksiologiju... Ljudi traže nove oslonce, nove koordinate u kojima će se kretati–rasterećujući individualitet od potrebe da vrijednosni obzor uspostavljaju u vlastitome ljudskom supstancijalitetu koji, dakako, ima i svoju duhovnu, metafizičku vertikalnu. Upravo onako kako ga izvan kolektiviteta nisu imali ni u prethodnom dobu. Traže se nove zadatosti, novi diktati kojima će se služiti, i na taj način utvrđivati novo tlo pod nogama. Rađa se nova *mantra*, koja zamjenjuje komunističku, ali to biva tek novim, drukčijim terorom sistema koji, za razliku od prethodnog, svoje postavke sakralizira, a, u praksi, kroz horizontaliziranje metafizike, klerikalizira društvene odnose, pa i vrijednosne zadatosti individualiteta. I, pred kome sarima nove zbilje, ljudi se tragično lome–u težnji za sigurnošću i životnim komoditetom podanički poginju raspamećene glave.

Ovaj povijesni slom proizveo je, dakle, niz tragikomičnih jedinki koje, ne snalazeći se, jer oslonac ne traže u svojoj ličnoj i u univerzalnoj vrijednosti života i svijeta, plutaju i laviraju od jedne do druge, najčešće od *lijeve* do *desne* obale. Ali, koliko god da je u ocrt-

nome društveno-povijesnom obzoru fatum Atifa Kujundžića reprezentativan toliko je on ipak i jedinstven, jer je Atif bio autentični pjesnik, lirik posebnoga i ne malog dara. Nad njim, kao takvim, izmjena epohalnih okolnosti izvršila je svoje djelovanje u kojemu je on bio objekt–u tom smislu da je, zapravo, Atif tragično trpio povijesne krajnosti, pri tom nikada nikome ništa sâm ne namećući. Sasvim nešto drugo jesu oni što su, izgubivši negdanje utemeljenje, uskočili u novu maticu, kakva im se ukazala, i, naglašeno ideološki djelujući u javnom prostoru, u politici prvenstveno, uzurpirali pravo na model, na identitet, na mišljenje, također i na propisivanje ponašanja. Ti i takvi protagonisti najodurnije perverzije Kantove maksime o *kategoričkom imperativu* ne bi bili ni spomena vrijedni da u bh. društvu, kakvo već jest, nisu izrazito štetni–s obzirom na manipulativnu moć koju, tobože mesijanski, zaposjedaju i u praktičnom djelovanju rigidno ostvaruju. Pa ipak, iako su sami sebe valjda uvjerali da su sapeli i ukrotili bujicu, koja i dalje neobuzdano huči, ovakvi u svojoj dohvaćenoj moći ostaju tek na obali, mimo života i mimo svijeta kojeg više, u svome društvenom autizmu, ne uspijevaju ni razumjeti, a kamoli kontrolirati, što im je suštinski cilj.

Ali to je jedna druga velika i teška tema naše suvremenosti, koja ne može u opsežnijoj formi biti predmetom ovakvoga i ovim povodom sačinjenog, u biti nekrološkog zapisa povodom smrti pjesnika i prijatelja. Dotaknuo sam se ovdje ove pojave isključivo stoga da bih ukazao na bitnu diferenciju između Atifa Kujundžića i ovakvih opskurnih tipova. Dodat ću još samo da ni bh. pjesnički “svijet”, kojemu Atif primarno pripada, nimalo nije imun od ovakvih hulja što su izmjenu povijesnoga plana beskrupulozno iskoristili za svoje raznovrsne prohibitke, ne prezajući od manipulacija i narodom i vjerom.

I, nakon svega, za me je posve bjelodano da nije ni moglo biti drukčije nego onako kako je sa ovim iskonskim pjesnikom na

koncu i bilo: Atif Kujundžić posljednjih godina pisao je isključivo za djecu, a, tematski, prvenstveno o životinjama, najviše o psima–s kojima je u zajedništvu i svoj privatni život odavno provodio. Posljednji potpis na njegovim privatnim pismima bio je vrlo rječit: **aBosanac+Pas**. A kad je pisao publicističke tekstove, iz njega je eruptivno grcala gorčina koja je, i neuvijeno i implicitno, kazivala o njegovoj apsolutnoj razočaranosti pred *homo sapiensom*. Utoliko smatram da je i Atifova ateistička sahrana izbor i poruka kojom se pjesnik, zapravo, za vječnost simbolički distancirao od čovjeka–onakvog kakvim je to biće u Atifovom dobu postalo. Ne i od Boga, uvjeren sam. Zar bi takvu distancu mogao uspostavljati pjesnik kakvoga predstavljaju njegove pjesme, na primjer ove četiri u nastavku...? Ne, nikako od Boga, nego od čovjekove posvemašnje perverzije, u kojoj se zbiva i zloupotreba Apsoluta u kaljuži u kojoj biti ćemo–kao tragači za vlastitom ljudskošću i za Smislom.

Šta to znači biti čovjek

Šta to znači: biti Čovjek
dok Istina tminom sijeja?

Ko si sada?, upitaj se
dok u Noći Zloduh pjeva.

Šta to znači: biti Čovjek
dok ti pada snena glava
na grudobran tvoje zemlje
a osviće zora plava?

Šta to znači: biti Čovjek?
Noć je kišna, vjetar huji.
Zašto ideš među ljude?

zapitaj se u oluji.

Šta to znači: biti Čovjek
dok eksploziv zemlju dubi?
Provjeri se, preispitaj
ko u tebi koga ljubi.

Šta to znači: biti Čovjek
dok ti narod plače, grca?
Razmisli i oslušni se.

Šta to imaš usred srca?
 Šta to znači: biti Čovjek?
 Čas je. Moraš i to znati.
 Sve saberi i oduzmi.
 Svome rodu obraz vrati.
 Jer, šta znači: biti Čovjek
 - svi će znati jednog dana.
 A ti moraš znati sada
 da je Dobro—naša strana.

Ibadet

ispred čiste Vjere u Jedinog Boga,
 filozofski pravci, škole i pogledi
 lepršaju kao smeće u vjetru koji je
 pokrenuo Njegov Svemoćni Dah.
 S čistom Vjerom u Duši, Čovjek je
 stvaran i doista, svejedno mu je
 koliki izgleda drugima. Vjera
 u Njega, snaga je Samosvijesti.
 S Čistom Vjerom u Srcu, Čovjek
 živi bez sumnje. Čist, kako ga je
 Rođenjem obasjala Njegova Milost,
 pa štedro širi Mir i Dobrotu.
 S Vjerom u Jedinog Boga, Čovjek je
 Slobodan i Živ, jer jasno vidi Dalek
 i stvaran Cilj kome ga sve vodi
 Dobro zna da ostavlja trag.
 Zna gdje će stići.

Passageur ili metafizički putnik

Amiru Brki, čovjeku i pjesniku
 Još viđam Atifa na putovima.
 Vozi. Ne vodi računa o brzini.
 Ne vezuje pojas. Ne pali svjetlo
 u tunelu. Čudo ne sleti u krivini.
 Mislim o njemu kao o mladom.
 Poletnom. Ludom. Života gladnom.
 Kako ne vidi da vrijeme prolazi?
 Da su odavno drugi na stazi?
 Da. To je. Isti. Krenuo u život.
 Začuden. Siromah. Prepun nade.
 Ponesen snom. Estetskom utopijom.
 Naivan do bola. Sam sebe krade.
 Vidim kako prolazi, a ne zna.

Ne osvrće se. Gura. Ne mudruje.
 Ustvari, on je nečiji život.
 Nečija sudbina, neoprezna.
 A možda ne shvatam, pa mislim
 da luduje. Pa sve je dobio da bi dao.
 I što da čuva? Šta da ne daje?
 U njemu bistra Vječnost traje.

Autobiografska

Moj Atife, Kujundžiću moj,
 skolile su te čudne ptice.
 To nije jato, to je bezbroj -
 zaklanjaju ti lice.
 Nije ti lahko, moj gospodine.
 Sagledaj svoje mjesto.
 Pišaš uz vjetar, prolaze godine,
 a ne pali ti često.
 Daj, saberi se, matori vraže.
 Zauzdaj život u svom krugu.
 Vidiš li da te sumnjivi traže,
 a ti pokazuješ sjetu, tugu?
 Ne dozvoli im da ti čine
 to što bi voljeli vidjeti.
 Prenemažu se. Lažu. Sline.
 Oni se ne znaju stidjeti.
 Svaki put ulažeš sve što imaš.
 Kakav ti je to hir?
 Nasamo saldo štimaš.
 Nikoga ne zanima—zbir.
 Atife, majkoviću dobre duše,
 ovo je—mračno doba.
 Leden je vjetar koji puše.
 Nije ti na cijeni roba.
 Nije im stalo. Niko ne želi
 to što vidiš—kroz Dan.
 Usrali su se oni što su to htjeli.
 Ti si im postao stran.
 A to što bi htio da te ljubi
 Istina—beznadežno lijepa!?
 Pa samo ne shvataš život grubi
 i razlog da mirno krepаш.
 Moj Kujundžiću, rosna travo.
 Hej, majkoviću, luda glavo.
 E, moj Atife, crna noći,
 nebeski putniče, moraš proći.

Moj izgubljeni, puško skraćena.
 Teški topuze. Buzdovanu.
 S onoga svijeta dušo vraćena
 - nemoj na nisku granu.
 Svijetu i nisi ništa značio.
 A ni svijet tebi. Jebi mu mater.
 Oni su tebe, ti si njih kačio.
 Zar da im čuvaš hater!?
 Moj Atife, Kujundžiću moj,
 skolile su te čudne ptice!
 Nije to jato, ima ih bezbroj
 - zaklanjaju ti lice.
 To su hahari nagrnuti.
 Sve su posrali iza sebe.
 Nisu se ni osvrnuti.
 Sada bi htjeli-tebe.
 To su gadovi. Majmuni jalovi.
 Znajū da nisu-čisti.
 Fukare. Bijednici. Dripci. Čalovi
 - krivo im što su isti.
 Oni bi tebe u svoje stado
 uvukli tako-rado.
 Oni bi htjeli da su u pravu.
 Ne daj se. Digni glavu.
 Jer proljeće se osulo i kopni ljetu.
 Iz zrelog klasja sipa sjeme.

Drži se, ljubavi. I živi-sjetno.
 Tvoje-neprolazno vrijeme.
 Moj izgubljeni, puško skraćena,
 Na svoju ruku, buzdovanu.
 S drugoga svijeta dušo vraćena,
 ti imaš svoju stranu.
 Moj Kujundžiću, rosna travo.
 Hej, majkoviću, luda glavo.
 Atife uporni, crna noći.
 Nebeski putniče, sve će proći.
 Atife, Zlataru Dobra Srca,
 On te stvorio, od svega pomalo;
 isto je kad se smiješ i grcaš,
 Njemu je do svega stalo.
 Srce ne vara, ni kad spavaš.
 Sve je stvarno i sve potrebno.
 I u besmisao kada padaš.
 Stvarno. Dilemom. Posredno.
 I ko bi rekao: tu su ONI -
 e da bi i ti shvatio ko si!
 Naravno, neće to oni saznati,
 jer misle da im prkosiš.
 Moj Kujundžiću, ne budi stoka.
 Ima je dovoljno. Ljubi. Voli.
 Tvoja je pojava - Njegovo čudo.
 Živi i radi. Druge sokoli.